

Tradus și revizuit de IER (ier.gov.ro)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A TREIA

CAUZA FLORIN ANDREI ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 33228/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

15 aprilie 2014

DEFINITIVĂ

15.07.2014

Hotărârea a rămas definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Florin Andrei împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Ján Šikuta,

Dragoljub Popović,

Kristina Pardalos,

Johannes Silvis,

Iulia Antoanella Motoc, *judcători*,

și Marialena Tsirlı, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 25 martie 2014,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 33228/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Florin Andrei („reclamantul”), a sesizat Curtea la 7 septembrie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de A. Grigorescu, avocată în București. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat, succesiv, de agenții guvernamentali, doamnele I. Cambrea și C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul susține, în special, că în centrele de reținere și arestare preventivă ale Poliției Constanța condițiile detenției sale erau contrare art. 3 din Convenție și că faptul că nu a avut acces la un preot pentru a se spovedi într-o anumită zi, în cursul detenției, încălca art. 9 din Convenție.

4. La 28 martie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1982 și locuiește în Constanța.

1. Procedura penală împotriva reclamantului

6. La 24 mai 2005, R. a depus o plângere penală pentru rele tratamente împotriva a patru persoane, între care și reclamantul. A afirmat că fusese

agresat de către aceste persoane, apoi obligat să se dezbrace și să se arunce într-un lac situat în vecinătatea orașului Constanța. R. a adăugat că fusese constrâns să dea atacatorilor 5 000 dolari americani (USD) pentru a opri acest tratament. O altă persoană, P., a declarat că fusese supusă la un tratament similar, de către aceleași patru persoane.

7. Din 9 iunie 2005, un judecător al Tribunalului Constanța a dispus, pentru o perioadă de 30 de zile, înregistrarea convorbirilor telefonice ale celor patru persoane suspectate de a-i fi agresat pe R. și P.

8. La 18 iulie 2005, reclamantul a fost reținut și condus la secția de combatere a criminalității organizate.

9. La 19 iulie 2005, spre ora 1, a fost reținut pentru răpire, sechestrare și șantaj.

10. La 20 iulie 2005, Tribunalul Constanța a dispus arestarea preventivă a reclamantului până la 17 august 2005. În urma recursului formulat de reclamant împotriva încheierii respective, durata arestării preventive a fost redusă cu 9 zile, până la 8 august 2005. La 5 august 2005, arestarea preventivă a reclamantului a fost prelungită, de aceeași instanță, până la 12 august 2005.

11. La 11 august 2005, Direcția de investigare a infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism a Ministerului Public a cerut Tribunalului Constanța prelungirea mandatului de arestare preventivă al reclamantului de la 13 august la 23 august 2005. Prin încheierea pronunțată în aceeași zi, instanța a admis cererea. Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei hotărâri.

12. Prin decizia din 13 august 2005, Curtea de Apel Constanța a respins recursul reclamantului și a menținut încheierea din 11 august 2005.

13. Arestarea preventivă a reclamantului a fost prelungită succesiv de Tribunal și de Curtea de Apel Constanța până la 21 octombrie 2005. Prin decizia pronunțată la cea din urmă dată, Curtea de Apel Constanța a admis recursul reclamantului, a dispus încetarea arestării preventive și aplicarea unei măsuri provizorii mai puțin stricte, constând în interdicția de a părăsi orașul Constanța pe durata anchetei împotriva sa.

14. La 11 februarie 2008, Tribunalul Constanța a condamnat reclamantul la un an și 10 luni de închisoare cu suspendare. Condamnarea a fost confirmată, în apel, prin decizia din 1 aprilie 2009 a Curții de Apel Constanța, apoi, ca urmare a recursului declarat de reclamant, prin decizia din 24 noiembrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

2. Condițiile de detenție din centrele de reținere și arestare preventivă

15. Între timp, la 19 iulie 2005, reclamantul a fost privat de libertate într-o celulă din centrele de reținere și arestare preventivă ale Poliției județene Constanța. În legătură cu detenția sa, afirmă următoarele.

Pe perioada privării sale de libertate, a fost obligat să împartă cu alți 11 deținuți, toți fumători, o celulă fără iluminare și aerisire suficiente și să îndure condiții de igienă deplorabile. Nu și-a putut schimba hainele în primele patru

zile de detenție. Accesul la toaletă, care se afla în afara celulei sale, era limitat și depindea de bunăvoința gardienilor. În general, aceștia îi permiteau să meargă la toaletă nu când era necesar, ci doar în rarele ocazii stabilite de ei. În restul timpului, el însuși și codeținuții săi erau obligați să-și satisfacă nevoile naturale într-o găleată de folosință foarte insalubră. În plus, atunci când găleata era plină, erau obligați să se abțină de la a urina până ce li se permitea să iasă din celulă pentru a o goli. Pentru că a fost constrâns să suporte aceste condiții i-au fost provocate dureri abdominale severe.

16. La 15 august 2005, avocata reclamantului a sesizat procurorul cu o plângere prin care denunța precarele condiții de detenție a clientului său din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției, inclusiv piedicile din accesul său la toalete. Această plângere a fost depusă la dosarul anchetei care îl viza pe reclamant și, conform acestuia, a rămas nesoluționată.

17. Scrisoarea din 13 iulie 2011, adresată agentului guvernamental român pentru Curtea Europeană de către inspectoratul general de poliție precizează că reclamantul s-a aflat în centrul de detenție al poliției Constanța din 19 iulie până la 25 august 2005, data transferării sale la Penitenciarul Poarta Albă, și din 30 august până la 29 septembrie 2005, dată la care a fost din nou transferat la Penitenciarul Poarta Albă. În cele două perioade, persoana în cauză ar fi împărțit împreună cu, cel mult, alte nouă persoane celula nr. 10, cu o suprafață totală de 36,25 m². Numărul total al paturilor nu poate fi cunoscut, dar fiecare persoană ar fi dispus de un pat.

18. Reiese de asemenea din această scrisoare că, la momentul faptelor, nu existau în celulă instalații sanitare, dar că persoanele deținute acolo puteau folosi toaletele situate în afara celulei cerând acest lucru gardienilor. Ar fi avut, totodată, acces în același loc, la dușuri cu apă caldă.

19. În scrisoare se mai arată că celula primea lumină naturală printr-o fereastră de 120 cm lărgime și 70 cm înălțime și era bine aerisită, și că la momentul faptelor fumatul în celule era permis.

20. În sfârșit, tot conform aceleiași scrisori, reclamantului îi fusese permis să-și păstreze toate efectele personale cu ocazia arestării preventive și i se aprobase să primească vizite și pachete. Vizitele și primirea pachetelor fiind programate pentru ziua de vineri din fiecare săptămână, persoana în cauză ar fi putut, conform inspectoratului general de poliție, primi haine de schimb din partea familiei la 22 iulie 2005, prima vineri de după arestarea sa preventivă.

21. Chiar înainte de punerea sa în libertate la 21 octombrie 2005, reclamantul a fost tratat la Penitenciarul spital Poarta Albă pentru o infecție urinară și colică renală.

3. Alte elemente de fapt

22. La 15 august 2005, cu ocazia unei sărbători religioase creștine, avocata reclamantului a solicitat organelor de anchetă să i se permită clientului său, care i-ar fi spus că dorea să-și practice religia în special spovedindu-se, să vadă un preot. Procurorul nu a dat curs solicitării, pe motiv

că reclamantul se afla în acea zi la dispoziția anchetatorilor, la sediul parchetului, pentru confruntarea cu alți coacuzăți.

23. De altfel, ca urmare a arestării reclamantului și a coinculpaților săi, mai multe ziare locale publicaseră articole referitoare la faptele care au dus la arestarea acestora și la desfășurarea ședințelor în care se judecau măsurile privative de libertate luate împotriva persoanelor în cauză. Reclamantul a trimis mai multe scrisori ziarelor respective solicitând un drept la replică, în opina sa degeaba. Nu a comunicat Curții dacă acționase sau nu în justiție ziarele respective.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA RELEVANTE

A. Dreptul și practica interne relevante

24. Dispozițiile dreptului și ale practicii interne relevante în speță privind executarea pedepselor și a măsurilor provizorii privative de libertate sunt descrise parțial în hotărârile *Gagiu împotriva României* (nr. 63258/00, pct. 41-42, 24 februarie 2009) și *Porumb împotriva României* (nr. 19832/04, pct. 39-43, 7 decembrie 2010).

25. Dispozițiile dreptului și ale practicii interne relevante în speță pe tema fumatului pasiv în locurile de detenție sunt descrise în hotărârea *Florea împotriva României* (nr. 37186/03, pct. 29-30, 14 septembrie 2010).

26. În sfârșit, dreptul și practica interne în legătură cu asistența religioasă în locurile de detenție sunt descrise în hotărârea *Iorgoiu împotriva României* (nr. 1831/02, pct. 49, 17 iulie 2012).

B. Rapoartele și recomandările interne și internaționale relevante

27. Dreptul și practica internaționale relevante în speță, precum și concluziile Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și a Pedepselor sau Tratamentelor Inumane sau Degradante („CPT”) ulterior mai multor vizite efectuate în România, precum și observațiile sale cu caracter general, sunt rezumate în hotărârea *Iacov Stanciu împotriva României* (nr. 35972/05, pct. 113-129, 24 iulie 2012).

28. În special, recomandările generale ale CPT cu privire la accesul la instalațiile sanitare și la toalete au fost prezentate în hotărârea *Bragadireanu împotriva României* (nr. 22088/04, pct. 74, 6 decembrie 2007).

29. Constatările CPT, inclusiv cu privire la accesul deținuților la toalete din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției vizitate în România, au fost prezentate în hotărârea *Marin Vasilescu împotriva României* (nr. 62353/09, pct. 20, 11 iunie 2013).

30. În raportul publicat la 11 decembrie 2008 ulterior vizitei efectuate în România în perioada 8-19 iunie 2006, CPT întocmește o evaluare detaliată a

situației din diferite centre de detenție ale poliției vizitate. Părțile relevante în speță ale raportului sunt redactate după cum urmează:

„Starea camerelor era deplorabilă, lumina naturală din camere era, în cel mai bun caz, mediocră și lumina artificială varia între satisfăcătoare și rea. Mai grav, deținuții nu aveau acces la toaletă decât de trei ori pe zi și niciodată pe timpul nopții, lucru ce îi obliga să folosească găleți pentru a-și satisface nevoile naturale.

Problema din urmă a fost observată și la centrul de detenție Bacău. De asemenea, la acest centru, toaletele comune erau deschise, iar sala de duș erau într-o stare deplorabilă.

[...]

Având în vedere constatările de mai sus, CPT face apel la autoritățile române să ia măsuri imediate pentru ca:

[...]

– deținuții din centrele de reținere și arestare preventivă din Bacău și Craiova să poată avea tot timpul acces la toaletă atunci când este necesar.”

31.

„Autoritățile române au informat delegația că unele dintre centrele de detenție ale poliției aflate într-o stare foarte proastă au fost închise în urma vizitei CPT din 2006. În septembrie 2010, țara avea 52 de centre de detenție cu o capacitate totală de 2 237 locuri, calculate pe o bază de 4 m² de spațiu personal pentru un deținut și pentru o cameră (și nu de 6 m³). În ceea ce privește centrele de detenție în funcțiune, autoritățile au arătat că programul de renovare început după vizita din 2006 fusese încetinit de situația economică grea. [...]

Din constatările făcute cu ocazia vizitei din 2010 reiese că s-au făcut foarte puține progrese cu privire la punerea în aplicare a recomandărilor formulate de mult timp de CPT pentru îmbunătățirea condițiilor materiale de detenție în centrele poliției.

În cele patru centre vizitate, gradul de populare a majorității celulelor era foarte ridicat (de exemplu, 4 paturi în celulele de 9-10 m², 6 paturi în celulele de 14-16 m² și 8 paturi în celulele de aproximativ 28 m²). [...]

În centrul de detenție de la Craiova, lucrările de renovare sunt începute, dar bugetul disponibil nu a permis, în această etapă, decât renovarea în întregime a unei singure celule (neintrată încă în funcțiune). În consecință, deținuții sunt cazați în celule într-o stare proastă de întreținere, uneori având miros neplăcut, și cu acces limitat la lumina naturală, iluminat artificial sau aerisire. Aproximativ jumătate dintre celule sunt echipate cu grup sanitar; deținuții cazați în celelalte celule pot folosi, la cerere, în orice moment, toaletele comune (atât ziua, cât și noaptea) – acest lucru reprezintă un aspect pozitiv față de vizita din 2006. Sala de duș este accesibilă de două ori pe săptămână.

Persoanele private de libertate aflate în centrele de detenție ale poliției nu primesc produse de igienă corporală. [...]

32. În rapoartele sale privind vizitele efectuate la 30 iunie 2006, la 27 aprilie și la 15 mai 2007 în centrele de detenție ale Inspectoratului Județean de Poliție Ialomița, respectiv Târgoviște și Mehedinți, o organizație neguvernamentală locală, Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki (APADOR-CH) constata cele ce urmează: persoanele deținute sunt duse la toaleta aflată în afara celulelor după un orar

prestabilit. În afara orelor prestabilite, deținuții trebuie să anunțe gardienii, care îi scot din celulă pentru ca aceștia să meargă la toaletă. În anumite centre de detenție, precum cele ale Inspectoratului Județean de Poliție Târgoviște și respectiv Mehedinți, aceste solicitări nu erau satisfăcute în timpul nopții, adică între orele 22 și 6 dimineața. Prin urmare, deținuții recurg la găleți de folosință foarte insalubră, care rămân pe durata întregii nopți în celule.

33. În raportul cu privire la vizita din 22 noiembrie 2013 în centrele de detenție ale poliției Constanța, APADOR-CH constata că celulele se aflau la demisol, că erau prevăzute cu ferestre care permiteau un iluminat și o ventilație insuficiente și că, astfel, chiar dacă pereții erau zugrăviți din 2012, adică anterior cu un an, erau deja pătați de umezeală (pentru descrierea condițiilor din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției Constanța, a se vedea și *Dimakos împotriva României*, nr. 10675/03, pct. 10-12, 6 iulie 2010).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

34. Reclamantul denunță condițiile de detenție din perioada arestării sale preventive din centrul de detenție din Constanța, inclusiv fumatul pasiv. Invocă, în această privință, art. 3 din Convenție, formulat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii și nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

35. Guvernul invocă inadmisibilitatea acestui capăt de cerere ca urmare a neepuizării căilor de atac interne. Afirmă că reclamantul nu a sesizat autoritățile competente pentru a se plânge de condițiile de detenție, fapt permis de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului („OUG”) nr. 56/2003 privind unele drepturi ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate.

36. Reclamantul apreciază că excepția ridicată de Guvern trebuie să fie respinsă.

37. Curtea observă că, în ceea ce privește condițiile materiale de detenție, capătul de cerere al reclamantului are ca obiect, în special, supraaglomerarea carcerală și condițiile necorespunzătoare de igienă, inclusiv lipsa accesului la toalete. Reamintește în acest scop că a hotărât deja, în cauze recente privind un capăt de cerere similar și îndreptate împotriva României, că având în vedere particularitatea acestui capăt de cerere, acțiunea indicată de Guvern

nu reprezenta o cale de atac efectivă de exercitat de către reclamantii (*Porumb*, citată anterior, pct. 61-62). Argumentele Guvernului nu permit Curții, în speță, să ajungă la o concluzie diferită. Observă, de altfel, că reclamantul a atras în scris atenția autorităților competente asupra condițiilor de detenție în cazul său. Prin urmare, este necesar să se respingă această excepție.

38. Constatând că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea îl declară admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

39. Reclamantul susține că, în ceea ce-l privește, condițiile de detenție au depășit pragul de gravitate necesar pentru ca art. 3 din Convenție să devină aplicabil și că acestea încălcau respectiva dispoziție din Convenție. Consideră aceste condiții ca fiind la originea infecției urinare și a colicii renale diagnosticate și tratate înainte de punerea în libertate.

40. Făcând trimitere la informațiile primite din partea Inspectoratului General al Poliției și subliniind durata scurtă, în viziunea sa, a privării de libertate în chestiune, Guvernul consideră că respectivele condiții de detenție denunțate de reclamant nu au atins pragul de gravitate stabilit prin art. 3 din Convenție. Adaugă că persoana în cauză nu a fost afectată de această detenție dincolo de neplăcerea produsă de detenție, prin natura ei.

41. În sfârșit, Guvernul afirmă că, în urma lucrărilor de renovare care ar fi fost făcute după încheierea perioadei arestării preventive a reclamantului, toate celulele centrului de detenție al Inspectoratului Județean de Poliție Constanța sunt acum dotate cu toalete.

2. Motivarea Curții

42. Cureaua reamintește că art. 3 din Convenție impune statului să se asigure că privarea de libertate a oricărei persoane se face în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, care nu supun persoana în cauză la o suferință sau încercare de o intensitate care depășește nivelul inevitabil de suferință inerent detenției, precum și că, ținând seama de cerințele practice din închisoare, sănătatea și confortul deținutului sunt asigurate în mod corespunzător [*Kudła împotriva Poloniei* (MC), nr. 30210/96, pct. 92-94, CEDO 2000-XI]. În evaluarea condițiilor de detenție, trebuie să se țină seama de efectele lor cumulate (*Dougoz împotriva Greciei*, nr. 40907/98, pct. 46, CEDO 2001-II).

43. Prin urmare, statul este obligat, în pofida problemelor logistice și financiare, să își organizeze sistemul penitenciar astfel încât să asigure deținuților respectarea demnității umane a acestora (*Choukhovoi împotriva Rusiei*, nr. 63955/00, pct. 31, 27 martie 2008 și *Benediktov împotriva Rusiei*,

nr. 106/02, pct. 37, 10 mai 2007). Acest lucru poate implica obligația statului de a lua măsuri pentru a proteja un deținut împotriva efectelor nocive ale fumatului pasiv, în cazul în care, ținând seama de examenele medicale și de recomandările medicilor curanți, starea sa de sănătate impune acest lucru (*Elefteriadis împotriva României*, nr. 38427/05, pct. 48, 25 ianuarie 2011 și *Pavalache împotriva României*, nr. 38746/03, pct. 88, 18 octombrie 2011).

44. În speță, în special cu privire la spațiul personal acordat reclamantului, Curtea observă că, din informațiile oferite de Guvern, rezultă că reclamantul împărțea celula încă nouă persoane. Astfel, dispunea de un spațiu individual mai mic de 4 m pătrați, adică o suprafață sub norma recomandată de CPT pentru celulele colective (*Marin Vasilescu*, citată anterior, pct. 33).

45. Curtea subliniază și că celelalte afirmații ale reclamantului în legătură cu condițiile de igienă și, în special, lipsa accesului la toalete, sunt mai mult decât plauzibile și reflectă realități descrise atât de către CPT în raportul său întocmit în urma vizitei sale din 2006 în mai multe centre românești de detenție ale poliției, cât și de organizația neguvernamentală APADOR-CH în raportul său întocmit în urma vizitei sale din 22 noiembrie 2013 în centrele de detenție ale Inspectoratului Județean de Poliție Constanța unde a fost cazat reclamantul.

46. Curtea apreciază că respectivele condiții de detenție l-au supus cu adevărat pe reclamant la o încercare de o intensitate care depășea nivelul inevitabil de suferință inerent detenției (*Retunscuaia împotriva României*, nr. 25251/04, pct. 77, 8 ianuarie 2013, *Pop Blaga împotriva României*, nr. 37379/02, pct. 46, 27 noiembrie 2012, *Tadevosyan împotriva Armeniei*, nr. 41698/04, pct. 55, 2 decembrie 2008 și *Kaja împotriva Greciei*, nr. 32927/03, pct. 49, 27 iulie 2006).

47. De altfel, constată că sub anumite aspecte aceste condiții erau de natură umiltoare pentru reclamant. Este vorba, în special, de faptul că accesul persoanei în cauză la toaletele care se aflau la exteriorul celulei sale era posibil numai atunci când îl permiteau gardienii și nu de fiecare dată când acesta simțea nevoia. De aceea, i se întâmpla să-și facă nevoile într-o găleată, în prezența celorlalți deținuți (*Kehayov împotriva Bulgariei*, nr. 41035/98, pct. 70-71, 18 ianuarie 2005). În plus, din spusele reclamantului, găleata respectivă avea o capacitate insuficientă, având în vedere numărul de persoane care o foloseau, situație care putea genera probleme de sănătate legate de obligația de a se abține de la a urina. În plus, nedistribuirea produselor elementare de igienă, denunțată de rapoartele CPT, nu putea decât să crească riscurile sanitare la care fusese expus reclamantul în cursul arestării sale preventive.

48. Având în vedere considerentele de mai sus, în prezenta cauză a fost încălcat art. 3 din Convenție.

49. Ținând seama de această constatare, Curtea apreciază că nu este necesar să se pronunțe și asupra capătului de cerere referitor la expunerea la

fumatul pasiv (*Flamânzeanu împotriva României*, nr. 56664/08, pct. 99, 12 aprilie 2011).

II. CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA CAPĂTULUI DE CERERE ÎNTEMEIAT PE ART. 9 DIN CONVENȚIE

50. Reclamantul se plânge că nu s-a putut spovedi cu ocazia sărbătorii religioase din 15 august 2005 și că, în acest fel, nu a putut să practice cultul creștin ortodox. Invocă, în această privință, art. 9 din Convenție, formulat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea în mod individual sau în colectiv, în public sau în particular, prin cult, învățământ, practici și îndeplinirea ritualurilor.

2. Libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru siguranța publică, protecția ordinii, a sănătății sau a moralei publice ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.”

51. Guvernul invocă inadmisibilitatea acestui capăt de cerere ca urmare a neputerii căilor de atac interne. Afirmă că reclamantul nu a sesizat o instanță în această privință, fapt permis de dispozițiile OUG nr. 56/2003 privind unele drepturi ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate.

52. În subsidiar, Guvernul precizează că procurorul nu a dat curs solicitării reclamantului, pe motiv că acesta se afla în acea zi la dispoziția anchetatorilor, la sediul parchetului, pentru confruntarea cu alți coacuzăți. Consideră că procurorul avea astfel un motiv obiectiv de a respinge solicitarea persoanei în cauză. Precizează, de altfel, că procurorul nu avea competența necesară pentru soluționarea cererii reclamantului, aceasta fiind, în opinia sa, de competența autorităților locului de detenție, pe care reclamantul ar fi omis să le sesizeze. Aduge faptul că persoana în cauză nu și-a reiterat cererea pe întreaga durată a arestării preventive.

53. Reclamantul apreciază că excepția ridicată de Guvern trebuie să fie respinsă.

54. Curtea ia act de faptul că reclamantul nu a demonstrat că sesizase autoritățile responsabile de locul detenției sale cu cererea de a avea acces la un preot nici pentru 15 august, nici pentru o altă zi pe tot parcursul detenției.

55. În rest, Curtea a constatat deja că asistența religioasă în centrele de detenție, pentru creștinii ortodocși, era reglementată la momentul faptelor (*Iorgoiu*, citată anterior, pct. 100). Date fiind circumstanțele speței, Curtea consideră că faptul că reclamantul nu se putuse spovedi într-o anumită zi nu este de natură a aduce atingere drepturilor garantate de art. 9 din Convenție.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA CELELALTE CAPETE DE CERERE

56. Invocând art. 5 § 1 din Convenție, reclamantul susține că a fost încarcerat ilegal între 12 și 13 august 2005.

57. Se plânge, în plus, din perspectiva art. 6 § 2 din Convenție, de nerespectarea în privința sa a principiului prezumției de nevinovăție ca urmare a publicării, de către mai multe ziare locale, a unor articole referitoare la faptele care au dus la arestarea sa.

58. În plus, în temeiul art. 6 § 3 lit. d) din Convenție, se plânge de un pretins refuz al instanțelor de a audia martorii apărării.

59. Mai mult, invocând în fond art. 8 din Convenție, acesta se plânge de înregistrarea convorbirilor sale telefonice.

60. Invocând în cele din urmă art. 14 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, deplânge faptul că urmărirea penală față de persoana sa se efectuase de către Direcția de investigare a infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism și nu de către parchet.

61. Curtea observă că, ținând seama de toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la pretențiile formulate, nu a constatat în ceea ce privește toate capetele de cerere, nicio încălcare aparentă a drepturilor și libertăților garantate de articolele Convenției.

Reiese că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și că trebuie respinse, în temeiul art. 35 § 3 și § 4 din Convenție.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

62. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamantul solicită 20 000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral. În plus, solicită repararea prejudiciului material pe care susține că l-a suferit și solicită 4 618,47 EUR reprezentând, în opinia sa, pierderea veniturilor rezultată din arestarea sa, sumă la care adaugă 650 EUR pentru cheltuieli de școlarizate.

64. Guvernul consideră, pe de o parte, că reclamantul a supraevaluat prejudiciul moral și, pe de altă parte, că nu există legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul material invocat.

65. Neobservând nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins, Curtea respinge această cerere. Pe de altă parte,

aceasta consideră că reclamantului ar trebui să i se acorde suma de 3 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul solicită, de asemenea, 1 400 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții, din care 700 EUR onorariul avocatului.

67. Guvernul arată că onorariul avocatului nu a fost dezvăluit și că celelalte cheltuieli prezentate nu au legătură cu obiectul prezentei cereri.

68. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de lipsa documentelor justificative pentru cheltuielile cu avocatul și de jurisprudența sa, Curtea respinge cererea.

C. Dobânzi moratorii

69. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 3 din Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 3 din Convenție;
3. *Hotărăște*
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 3 000 EUR (trei mii de euro), care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
 - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 15 aprilie 2014, în temeiul art. 77 § 2 și § 3 din Regulament.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Josep Casadevall
Președinte